

на испанскыя еззыкъ, когато трѣбаше найпърво да му покаже азбуката.

Напраздно Пикильо протягаше уши, внимаваше зяпнѣлъ, туряше въ движеніе сичкытъ нервы на мозъка си и сичкытъ си умственны силы; горкытъ той неразумѣваше нищо, и колкото повече напредваше като ракъ, съ надѣжда да намѣри свѣтлина, толкози повече гжеть ставаше мракътъ. Малко останѣ да полудѣе, защото приближаваше срокътъ, и той, не само нищо не научи, но оплашенъ и обезсърченъ, вѣрваше че тѣзи работа е невъзможна и неиспѣлнима! «Н. Превѣсходителство, думаше той, ще са разсърди и ще ма испѣди, и при сичката си ревность, при сичката си преданность, ще оставѣж този палатъ, защото не сполучихъ да прочетѣж тѣзи іероглифы, нито да разумѣж какво говори бѣднытъ магесникъ който са нае да ми ги истѣлкува.»

И единъ день, ядосанъ, като улови за вратовръзката сенъора Герундіо, щѣше да го одуши, и го заплаши че ще го истегли ако додѣше еще единъ пѣтъ. Трѣба да забѣлѣжимъ, че Пикильо наченѣ да става высокъ и коравъ, а учительтъ му, като не искаше да подложи на опасность испанската си филологія, нито да предава съ юмруцы не са върнѣ вече.

Тогасъ ново отчаяніе отъ страна на Пикильо. Какъ да оправдае предъ Намѣстника новото си претѣпленіе, рѣшителното онуй дѣло? Какъ, като са свърши мѣсецътъ да извини невѣжеството си, което порасте повече отъ другый пѣтъ? И онзи палатъ, отеческата онѣзи кжща, въ които живѣ толкози добрѣ, и двѣтъ млади неговы госпожы, отъ които ще са принудѣше да са раздѣли!

Никога, мыслимъ, нито когато са мжчаше въ гостинницата на Жуана Батиста, той не бѣ осѣтилъ себе си толкози злочестъ.

Единъ вечеръ, преди да заспѣжтъ, Аиша и Кармена са расхождахъ въ градинытъ на палата, като съобщавахъ една на друга младешкытъ си балнуванія; говоряхъ за старыя военачалникъ, за настояще-